

Тока говора азъ какъ е една прелестъ: защото великата любовь, що имаме къмъ животъа, совсѣмъ изважда смъртъта изъ умъ ни, обаче „Прїиди и виждь“ Быкамъ те да дойдешъ въ гробища та на мертвыте челоуѣцы, да видиши вътре въ оныя темны гробища голыте кости (кокалы), страшныте и безобразныте лобовы, въ она смрадлива прѣсть отъ тѣхъ баримъ да са увѣриши и научиши, какъ истинна има смъртъ, и да познаиши, чилесно повахнѣва хѣбостъта на тоа лъжовный свѣтъ и тлѣнный животъ, споредъ каквото говори пророкъ: Давидъ „Ико цвѣтъ сѣлный такъ шцвѣтеть.“ Но що требѣва да отвараме гробища та, та да гледаме кости те на мертвыте, по добре да отвориме рай, и тамъ ела да видиши, за да познаешъ своата прелѣсть, въ коато са намерѣвашъ.

Создаде Богъ Адама и Ева, тѣри ги въ рай сладостный, да са радѣватъ на красотата мѣ, да падѣтъ отъ плодовете мѣ: Само едно древо имъ забрани да не падѣтъ отъ него, сирѣчь: Древо разѣмное, на когото баше написано изреченїето на смъртъта, то есть, рече имъ Богъ така: „сички те дрѣги дрѣвеса нека вѣдатъ въ вашата власть, а само отъ това древо да не падете: защото, въ който часъ падете отъ него, (така съмъ рекълъ) ще да умрете.“ Отъ дрѣва еже разѣмѣти доброе и лукавое, не снѣсте ѿ негъ, во онже аще день снѣсте, смертїю умрете „Обаче перво Ева простре ракъта си, зема отъ пло-